

ХРИСТО ФОТЕВ
ЕЛЕГИЯ РАВАДИНЬОТИ

chitanka.info

„За сродни духове копнея аз“

Езра

Паунд

Най-после звуците наситиха душата ми...
Канона — партитурата на селската акустика
насити тялото ми — през нощта магарето,
рева му — горестта му темперирана
на цялата вселена. По — последният
Сан Кристобъл... сред хора на чакалите,
на падналите ангели... (О, тембъри,
прогонени от Рая) Рижки сродници
на моите съселяни (но с изключение
на няколко — спестявам имената им).
И тая нощна стража — седем кучета
разлаяни... Не лайте, вий нещастници,
защото тая кална кучка майка ви
не е избрала расовата разлика
между чакала и вълка... А Той — самотния
на стъпка от дома ми, там във тъмното —
въртопа на дърветата, как вие той
към всички, срещу всичко... И най-после
изгря петела... след петела — слънцето —
и птиците взривиха въздуха — разкъсаха
съня му за нощта (забравих кукумявката —
брилянтната ѝ реплика). А жабата?
А стона ѝ на оскърбена там из ямата
на водомера... Как завизжда тя
на лебеда (мечтае да лети). Веднъж видях една —
по-точно чух я в човката на щъркела,
високо там — в клюна му — пицеше тя —
последната си песен — лебедова, може би...

„Наверно ще вали“ ми казаха съседите —
титаните на мисълта. „Часът ли — колко е?“
попитаха, а знаеха, че моите часонвици
и трите са откраднати със тяхното
свенливо съучастие... Тъй достолепни в своето
безвремие — в очакването на дъжда, на чудото —
на края на света... Щастливи сигурно!
Различни звуци — карта на живота ми
(за селото по-късно). Изумява ме
благородството изискано на въздуха!
Как нежно — той без никакво насилие —
не ги поглъща, а приема в себе си,
обвива ги в коприната на своята
лъчиста тишина... Тях делнично
враждебни помежду си — бедни звуци...
Това е висша йерархия във действие,
от стона до въздишката — до ехото...
Ах, как отеква ехото в ушите ми
на кръгове... В мен — смешния — октомври е.
И аз сред бурените в двора ми, сред мощното
неудържимо войнство на билките —
красиви и уханни... Разточително,
по кралски пищно пиршество на птиците.
...И трябва ли отново да се питам аз
защо съм тук! Да — тук! Какъв е смисъла
на моето присъствие? Ще мога ли?
Ще издържа ли да поема цялата
безумна, безобразна оркестрация
на улиците, къщите, градините
с доматите, добитъка с пастирите —
печални събеседници на себе си...
Пещерните им сечива, домашните
им духове... Аурата смокинова
над думи и над гласове, без никаква
надежда и величие... Ще мога ли
да ги спася във себе си? И трябва ли?
Защо? И закъде? Но ти си с въздуха

на дъното на белите си дробове.
Не питай! Гледай как — той — ужасения
изскача през устата ти... Цигарите?
Внимавай със цигарите! Ах, ти ли си?
Соларий мой (Прекрасна) Стой под слънцето.
Да видя сянката ти — легнала на плочите —
стрелката ѝ матирана — дванадесет
без пет... Без шест... Секундите
са без значение (Тъй както и епохите).
Благодаря. Минаващите цигани ми казаха,
изпяха ми по-точно, изтанцуваха,
че се отлага края на света... Но време е
за обеден аперитив. Щастливи цигани,
говореха с конете си. Не питаха
за пътя (той бе в тях). И после тръгнаха
към Истанбул — Константинополис... И тая
безкрайна и уханна, дълга нощ
ще се сънувам в Лисабон. Защото всички ний
сме пътници и щата Равадиново
е спирката на бляна и куража — сетната —
преди да се превърнеме на кораби
в последното пристанище...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.